

Een kostbare samenkomst

Lukas 22:7-20

Het was het laatste Pascha, dat de Heer Jezus hield met Zijn discipelen. Zoals we vernemen, wenste onze geliefde Heiland heel graag bij hen te zijn op dat ogenblik. Toen stelde Hij voor Zijn verlossen iets nieuws in, de gedachtenis aan Zijn dood. Wij hebben het voorrecht dat te bezitten gedurende Zijn afwezigheid.

Laten we deze teksten bezien vanuit dit bijzondere standpunt. Wij zullen het zien als een verklaring van het samenzijn, dat de Heer ons geeft rondom Hem en Zijn tafel in de tegenwoordige tijd. Laten we de volgende vier punten bekijken:

1. De plaats van samenkomen.
2. De tijd waarop het plaatsvond.
3. De personen die zich hier bevonden.
4. Het onderwerp waarmee men zich bezighield.

Het ogenblik om het Pascha te vieren was aangebroken en de Heer stuurde Petrus en Johannes eropuit om klaar te maken wat hiervoor nodig was. De discipelen, die op de hoogte waren van de voorbereidingen die ze moesten treffen, vroegen Hem ten eerste waar de plaats van samenkomen was.

1. De plaats van samenkomen

De Heer gaf hun de nodige aanwijzingen, en die waren ruim voldoende voor hen. Beste medegelovige, de manier van doen van de discipelen geeft ons lessen over de dingen waarmee we nu bezig zijn. U weet wel dat de Heer, aan Wie u

toebehoort, de Zijnen graag rondom Hemzelf vergaderd ziet hier op aarde – in afwachting van het ogenblik dat dit in de heerlijkheid zal plaatsvinden. Hij heeft een behagen in hun gezelschap, want Zijn vermaken zijn met de mensenkinderen (Ps. 16:3; Spr. 8:31). Als u dit hebt geproefd en het onderwijs hebt genoten van het Woord van God, zult u zeker ook de behoefte voelen tot Hem te komen als tot een levende Steen, door de mensen wel verworpen, maar bij God uitverkoren en kostbaar (1 Petr. 3:2-4).

Iedere trouwe gelovige zal deze behoefte voelen. Maar de vraag komt misschien in u op: 'Waar moet ik heengaan om Hem te ontmoeten?' In de eerste plaats zou ik dit willen zeggen. In het besef van blijde afhankelijkheid van de Heer, volg de andere discipelen na en richt u rechtstreeks tot Hem door het gebed. Hij zal zeker antwoorden. En veronachtzaam het lezen van het Woord van God niet, want hierdoor zal Hij u de weg wijzen die u moet gaan (Ps. 119:9).

Bovendien zal Hij de gelovige leiden, van wie het oog eenvoudig is. Eenvoudig wil in dit verband zeggen: alleen op Hem gericht (Matt. 6:22). Hij wil u leiden in alle dingen, hoeveel te meer in de dingen die zo nauw Zijn heerlijkheid en Zijn getuigenis in deze wereld raken. Wat betrekking heeft op het oude volk van God, dient ook tot onderwijs voor ons. Vroeger was er in Israël slechts één plaats, waar de Heere de gedachtenis van Zijn naam had opgericht. Dat was te Jeruzalem, de stad die uit alle andere was gekozen (1 Kon. 11:13). Daar was eertijds een altaar opgericht (2 Sam. 24:25). Daar was Zijn woning, en nergens anders (2 Kron. 6:2).

Ook nu is er voor het volk van God een bijzondere plaats, waar de Heer graag Zijn geliefden ontmoet. Dat heeft Hij uitgelegd toen Hij op aarde was, en wij zijn gelukkig als wij het Woord vasthouden. *'Want waar twee of drie vergaderd zijn in Mijn naam, daar ben Ik in hun midden'*, heeft Hij gezegd in Mattheüs 18:20. Dit heeft een diepere betekenis dan algemeen wordt aangenomen. Tijdens Zijn afwezigheid wenst Christus de Zijnen vergaderd te zien in Zijn Naam. Dat sluit alle menselijke banden en alle onafhankelijkheid uit. En let op: daar alleen heeft de Heer Zijn aanwezigheid beloofd. Geestelijk is Hij in het midden van de Zijnen die in Zijn Naam vergaderd zijn, al zijn het er maar twee of drie. Die belofte is nu even waar als op de dag dat de Heer hem gaf. Iets dergelijks is op aarde nergens anders voor het volk van God te vinden.

In zeker opzicht vinden we daarvan een voorbeeld in Johannes 20. Laten we dat eens bezien. De discipelen die verstrooid waren na de dood van de Heer, waren op de avond van de eerste dag van de week bijeengekomen na de boodschap van Maria van Magdala: *'Maria Magdalena ging de discipelen berichten dat zij de Heer gezien en dat Hij haar dit gezegd had'* (vs. 18). De opgestane Heer gaf als het ware

door Zijn tegenwoordigheid Zijn zegen over deze eerste samenkomst op die dag: *'Toen het dan avond was op die eerste dag van de week, en de deuren waar de discipelen waren, wegens hun vrees voor de Joden waren gesloten, kwam Jezus, ging in het midden staan en zei tot hen: Vrede zij u!'* (vs. 19). Dit voldoet aan het hart van Christus en voorziet op een bijzonder manier in de omstandigheden van Zijn geliefde discipelen, die samengekomen waren: *'De discipelen dan verblijdden zich, toen zij de Heer zagen'* (vs. 20).

Laten we opmerken dat de opgestane Heer niet alleen de schat is voor de verlostes, zoals we dat kunnen zien in het geval van Maria van Magdala. Maar Hij is ook de bron van vreugde voor de samengekomen heiligen. Zeker, de Heer gaf ook te kennen wat Hij voor Zijn heiligen zou zijn, persoonlijk en gemeenschappelijk, gedurende de tijd van Zijn afwezigheid. Als Hij persoonlijk op de troon van de Vader ging zitten, zou Hij toch geestelijk op aarde aanwezig zijn naar Zijn belofte te midden van de verlostes die samengekomen zijn in Zijn Naam. Dat is de samenkomst, die wij moeten zoeken. Christus Zelf is er het enige Middelpunt. Is dat geen kostbare ontmoeting, die Hij ons op aarde geeft in afwachting van het samenkomen rondom Hem dat voor ons bewaard blijft in de hemel? Wat een eerbied past ons in zulke omstandigheden. Want wij komen in de tegenwoordigheid van Hem Die heilig en waarachtig is. En de heiligheid is sierlijk voor Uw huis, HEERE, tot in lengte van dagen (Ps. 93:5; Openb. 3:7).

Ik zou willen herinneren aan het getuigenis van een geliefde broeder, aan wie de Heer genade gaf om trouw te zijn tijdens zijn lange loopbaan. Kort voor zijn heengaan zei hij tot de omstanders: *'Zeg tegen de broeders, nooit de samenkomst op te geven. De Heer heeft gezegd: Waar twee of drie in Mijn naam vergaderd zijn, daar ben Ik in het midden van hen. Men moet naar de samenkomst gaan om er de tegenwoordigheid van de Heer te zoeken. Gedurende mijn lange loopbaan heeft Hij mij genade geschonken in dit vertrouwen erheen te gaan en ik ben nooit teleurgesteld.'*

Beste medegelovige, als u de weg naar dit samenkomen volgens de Schrift hebt gevonden, volg dan bovenstaand voorbeeld. Kom naar dit gelukkige samenzijn met de gedachte hier de Heer te vinden, en evenals deze broeder zult u niet teleurgesteld worden.

Als er een plaats van samenkomen op aarde is, waar de Heer Zich bevindt, dan is er ook een vastgestelde tijd voor. Nog enkele woorden over dit thema.

2. De tijd waarop het plaatsvond

Om terug te komen op het volk Israël – want de dingen die het volk betreffen, dienen voor ons als voorbeelden. Men moest het Pascha vieren op de vastgestelde tijd (Num. 9:2). Er is ook een bijzondere dag waarop de kinderen van God samenkomen in de naam van de Heer. Die dag werd gewijd door de opstanding van de Heer, en is kenmerkend voor de nieuwe tijd die erdoor werd ingeluid. Het eeuwige leven, dat de gelovige in Christus bezit, vindt zijn uitgangspunt in de opstanding van de Heer. De opstandings-dag is Zijn dag. Het getuigenis van het Nieuwe Testament bevestigt dit.

De avond van de eerste zondag verscheen de opgestane Heer te midden van de vergaderde discipelen. Door Zijn aanwezigheid bekrachtigde Hij dit eerste samenkomen. Acht dagen later bevond Hij Zich opnieuw te midden van de discipelen en vertoonde Zich aan Thomas, die de eerste keer afwezig was geweest (Joh. 20:19-20).

Op die dag waren de discipelen uit de volken ook vergaderd om brood te breken ter gedachtenis van de Heer (Hand. 20:7). En Paulus – hoewel hij haast had om te vertrekken – wachtte zeven dagen om van de gelegenheid te kunnen profiteren. Om diezelfde reden was de eerste dag van de week geschikt om de offeranden van de heiligen in te zamelen (1 Kor. 16:2). En de Heer koos deze dag ook om aan Johannes Zijn openbaringen te geven, zoals wij die vinden in het laatste Bijbelboek (Openb. 1:10).

Al deze overwegingen tonen voldoende en op duidelijke wijze, dat de zondag de aangewezen dag is voor ons samenkomen als christenen. Iemand heeft gezegd: 'Een dag, die als een voorrecht is afgezonderd, is kostbaarder dan een sabbat die voorgeschreven is'. Het hart dat aan de Heer gehecht is, is blij deze dag als de Zijne te erkennen. Het is Zijn dag, en niet die van ons. Wij kunnen er dus niet naar eigen goedkeuring over beschikken. Deze dag behoort de Heer toe. Wij moeten gelukkig en dankbaar zijn hem in Zijn dienst te gebruiken.

Als er een dag is, die speciaal aan het samenzijn van Gods kinderen is gewijd, dan is er ook een uur vastgesteld voor dit samenkomen. We komen terug op Lukas 22:14, waar wij lezen: *'En toen het uur was gekomen, ging Hij aanliggen, en de apostelen met Hem'*. Wat een lessen kunnen we hieruit voor onszelf trekken! Laten we opmerken dat de Heer en Zijn discipelen al waren samengekomen op de aangewezen plaats, en op het bepaalde uur zetten ze zich aan tafel. Is dat niet geschikt om ons de regelmatigheid te tonen van het samenkomen? Wij zouden op onze hoede zijn, als wij doordrongen waren van de gedachte dat wij de Heer gaan

ontmoeten! Uit liefde tot Hem, en uit eerbied voor Zijn heilige Persoon zullen wij ons uiterste best doen in de samenkomst te zijn op het vastgestelde uur.

Dan spreken wij nog maar niet over het handhaven van de orde, die onder de heiligen moet heersen. Bovendien, als enig gezag – burgerlijk of militair – ons een uur noemde om voor haar te verschijnen, zouden we ons dan niet haasten om zonder uitstel aan die oproep te beantwoorden? Het volgende voorbeeld kan nuttig zijn. Een broeder, die nu bij de Heer is, droeg deze zaak bijzonder op het hart. Hij woonde op zekere afstand van het lokaal. Maar hij was altijd vóór het aanvangsuur van de eredienst aanwezig en wachtte in stille overpeinzing op het begin van de samenkomst. In de regel moet dan heel de vergadering aanwezig zijn. Er zijn natuurlijk uitzonderingen en wij geven dat toe: verhinderingen kunnen voorkomen. Maar in beginsel en in de praktijk, is het goed de les van Lukas 22:14 niet te vergeten.

Nu het derde punt over de samenkomst.

3. De personen die zich hier bevonden

Lukas 22:14 noemt ze op: de Heer Jezus lag aan, en de twaalf apostelen met Hem. De Heer Zelf en allen die Hem toebehoren, nemen deel aan deze samenkomst. Alle christenen op aarde vormen samen de gemeente van God. Maar laten we niet uit het oog verliezen dat alleen degenen die samenkomen in de naam van de Heer Jezus, de ware grondslag innemen van de gemeente van God.

Ondanks het verval dat veroorzaakt is door de eigen wil van de mens, zegt het Woord van God dat er 'één lichaam en één Geest'¹ is. Dat is een waarheid die ook nu nog geldt. Iedere gelovige is verantwoordelijk om de eenheid van de Geest te bewaren in de band van de vrede.² Alle gelovigen op aarde vormen samen één lichaam, het lichaam van Christus. Ons voorrecht is dus nog steeds: samen te komen in de naam van de Heer, terwijl we praktisch erkennen dat er één lichaam en één Geest is. Wij kunnen daarbij altijd rekenen op de trouw van de Heer. Hij zal met de Zijnen zijn tot aan het einde.

Geeft Hij niet aan in de tekst die wij nu overdenken, dat Hij vreugde vindt in het samenkomen van Zijn verlostten? *'Ik heb vurig begeerd dit Pascha met u te eten*

¹ Ef. 4:4

² Ef. 4:3

voordat Ik lijd', zo zegt Hij. Laten wij beantwoorden aan het hart van de Heer. Wij zullen gezegende momenten doorbrengen in Zijn tegenwoordigheid! Hij geniet op aarde al van wat op volmaakte wijze zal plaatsvinden in de heerlijkheid. Hij is trouw aan Zijn belofte, al die tijd van Zijn afwezigheid. Dat is het voornaamste aspect – als we het zo mogen zeggen – van het samenkomen van de heiligen. Wat een rijke goedheid toont Hij aan Zijn zwakke verlost! Laten wij hieraan voldoen door het dringende verlangen te hebben om bij Hem te zijn!

Ik herhaal het: de verlost van Christus, die zich gehecht hebben aan Hem in de tijd van Zijn afwezigheid, mogen delen in de gunst bij dit samenzijn aanwezig te zijn. Laten we niet achterblijven, want de Heer wil de Zijnen graag zien waar Hij is. Daar waar Hij de gedachtenis aan Zijn naam heeft gesticht, op de ware grond van de gemeente van God hier op aarde. Daar is onze plaats, met allen die de Heer aanroepen uit een rein hart.

Laten we eindigen met het laatste punt:

4. Het onderwerp waarmee men zich bezighield

Wat was het onderwerp van het samenkomen van de heiligen op de eerste dag van de week? De Heer had voordat hij ging lijden en sterven tegen de discipelen gezegd: *'Ik heb vurig begeerd dit Pascha met u te eten voordat Ik lijd.'* Hij heeft de Zijnen lief en wil graag in hun midden zijn, en dat ondanks hun zwakheden en hun dwaasheden zelfs. Het bijzondere feit was dat de Heer, na afloop van dit laatste Pascha, de kostbare gedachtenis aan Zijn dood wilde instellen. Dit alles ter wille van de, tijdens Zijn afwezigheid, achtergebleven verlost op aarde.

Hier horen wij dat de Heer de Zijnen wil bezighouden met het lijden dat Hij op het kruis heeft ondergaan en met Zijn dood, als zij bijeengekomen zijn op de eerste dag van de week. Hieraan herinnert Hij hen dan ook op de eerste dag van de week in Johannes 20:20. Hij weet hoe vergeetachtig wij zijn, en Hij heeft de voortdurende herinnering aan Zijn dood voor ons willen nalaten gedurende de tijd van Zijn afwezigheid. Niet alleen de gedachtenis aan Zijn lijden en aan het werk van onze Heiland, maar alles wat ons aan Zijn Persoon herinnert. Hij heeft Zichzelf voor ons overgegeven. Wij hebben in ons midden de levende Heiland, maar wij gedenken Degene Die voor ons gestorven is. *'Doe dit tot Mijn gedachtenis'*, zo zegt Hij tegen ons (vs. 19). Dat is in staat een gevoelige snaar in ons hart te raken voor onze geliefde Heiland, Die zoveel voor ons heeft geleden.

Geliefde medegelovige, mag ik u vragen: ‘Welke plaats heeft Hij in uw hart?’ Die vraag is belangrijk in deze tijd van lauwheid, waar men de dingen van de wereld zoekt, de dingen die voorbijgaan. U kunt het Hem tonen, als u niet veronachtzaamt de gedachtenis aan de dood van de Heiland te vieren; samen met Zijn verlostten, vergaderd in Zijn Naam, op de eerste dag van de week naar het voorbeeld van de discipelen in Troas.³ Wees ervan overtuigd, dit is de Heer welgevallig, onuitsprekelijk aangenaam. Wat zou men zeggen van een jongeman, die naar het buitenland gaat en die van zijn moeder een foto krijgt, terwijl ze zegt: ‘Telkens als je naar die foto kijkt, zul je aan mij denken.’ En hij zou die foto in een lade van de kast wegbergen, zonder er ook maar één blik op te werpen? Die zoon zou tonen heel weinig om zijn moeder te geven.

Hoe kostbaar is dit gedenken voor het hart van een verlostte, die vervuld is met de liefde van de Heiland. Hij is blij deel te kunnen nemen aan het brood en aan de beker, om Zijn dood te verkondigen. Dat is het voornaamste doel als wij op de opstandingdag vergaderd zijn in de naam van de Heer. Terwijl wij bezig zijn met Zijn dood, verkondigen wij die door een daad. Wij lezen in 1 Korinthiërs 11: *‘Want zo dikwijls u dit brood eet en de drinkbeker drinkt, verkondigt u de dood van de Heer, totdat Hij komt’* (vs. 26). Inderdaad, wie zou kunnen omvatten wat de dood van de Heer inhoudt? Wij verkondigen Zijn dood door een daad, telkens als wij deelnemen aan deze symbolen. Het is een gemeenschappelijk getuigenis aangaande de dood van onze Heiland. Zouden wij daar vrijwillig afwezig zijn, of er onverschillig voor zijn?

Wij weten dat de dood van Christus het middel is waardoor wij gered zijn, en ook gezegend zijn met alle geestelijke zegening in de hemelse gewesten in Hem. Wij zijn tot kinderen van God gemaakt, en leden van het lichaam van Christus. Zouden wij dan geen behoefte hebben getuigenis te geven aangaande Hem Die ons heeft liefgehad, door Zijn dood te verkondigen in de verwachting van Zijn terugkomst?

Bovendien drukken wij uit in de broodbreking, dat wij één lichaam zijn, want wij nemen deel aan één brood (1 Kor. 10:17). Dit getuigenis wordt afgelegd op aarde in de afwezigheid van Christus, daar waar Hij voor ons heeft geleden; en het gebeurt ten overstaan van de wereld en de engelen. Welke waarde heeft dat niet voor het hart van Christus? Het is belangrijk te zeggen dat het heel noodzakelijk is deel te nemen aan dit gedachtenismaal. Niet alleen met de grootste eerbied, maar

³ Hand.20:7

met de verwerkelijking van het oordeel over onszelf, door te bedenken dat de Heer heilig is en dat Zijn tafel hetzelfde karakter heeft.

Laten wij antwoord geven op de zachte en vriendelijke uitnodiging van de Heer: *'Doe dit tot Mijn gedachtenis'*. En laten wij elke keer op een nieuwe wijze genieten van de zegen die Hij schenkt aan degenen die vergaderd zijn in Zijn naam, totdat Hij komt!

Bron: Le Messenger Evangélique 1911-451; Titel: Un précieux rendez-vous

